

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

19. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (11,50 Sk)

12. KVĚTNA 2002

Z obsahu:

**Slavnostní pozvání
k obnovení smlouvy**
Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
24. dubna 2002
- strana 2 -

Zjevení na hoře Tepeyac
- strana 4 -

**Barbarské
náboženství Aztéků**
- strana 7 -

**Životní vášeň sestry
Elvíry**
- strana 8 -

**Moje srdce vstalo
z mrtvých**
- strana 10 -

**Kdo to vlastně dnes stojí
v čele společnosti?**
- strana 11 -

Jdu k tobě (Jan 17,11)
- strana 12 -

**Nemáme nouzi
o nová povolání**
Interview se sestrou
Nirmalou, hlavní
představenou misionářek
blíženské lásky
- strana 12 -

Život Kristův (74)
Kristologické katecheze
Jana Pavla II.
- strana 13 -

Skutečná tvář otce Pia (19)
Četba na pokračování
- strana 14 -

*Indiána Juana Diega,
kterému se zjevila
Panna Maria
9. prosince 1531
na vrchu Tepeyac,
zařadí letos v červenci
Jan Pavel II. do seznamu
svatých... (str 4)*

Slavnostní pozvání k obnově smlouvy

Žalm 80 v ranních chválách čtvrtky 2. týdne

Zadujte do trub v den novoluní, v čas našeho svátku (Ž 80,4). Tato slova žalmu 80, který byl právě přednesen, připomínají liturgickou slavnost podle lunárního kalendáře starověkého Izraele. Je obtížné přesně stanovit slavnost, kterou žalm naznačuje; jisté je, že liturgický biblický kalendář, jelikož vycházel z ročních období, tedy z přírody, se představuje jako pevně zakotvený v dějinách spásy a zvláště v ústřední události exodu z egyptského otroctví spojeného s úplňkem prvního měsíce (srov. Ex 12,2.6; Lv 23,5). Tam se totiž Bůh projevil jako osvoboditel a spasitel.

Zrušené otroctví

Jak říká poeticky verš 7 našeho žalmu, Bůh sám snal z hebrejské šije koš naložené cihlami potřebnými pro výstavbu měst Pitom a Raamses (srov. Ex 1,11.14). Bůh sám se postavil po bok utlačovaného národa a svou mocí odňal a vymazal trpké znamení otroctví, koš cihel pálených na slunci, výraz nucených prací, k nimž byli přinuceni synové Izraele.

Sledujme nyní vývoj tohoto liturgického ho izraelského zpěvu. Otevírá se pozváním k slavnosti, ke zpěvu, k hudbě: je to oficiální svolání liturgického shromáždění podle antického kultovního předpisu, který vykvetl již v egyptské zemi slavením Paschy (srov. Ž 80,2-6a). Po této výzvě pozvedá hlas sám Hospodin skrze prorokování kněze v sion-

ském chrámu, a tato božská slova zaujmají celý zbytek žalmu (srov. v. 6b-17).

Dar a odpověď

Rozhovor, který se tu rozvíjí, je prostý a točí se kolem dvou ideálních pólů. Na jedné straně je zde božský dar svobody, která byla nabídnuta utlačovanému a nešťastnému Izraeli: *V soužení jsi volal, a osvobodil jsem tě* (v. 8). Je tu zmínka také o podpoře, kterou Hospodin poskytoval Izraeli při pochodu pouští, tj. o daru vody v Meribě v souvislosti s nesnázi a zkouškou.

Na druhé straně však kromě božského daru uvádí Žalmista jiný významný prvek. Biblické náboženství není monolog samotářského Boha, jeho činnost určená neetečné bytosti. Naopak, je to dialog, slovo, po kterém následuje odpověď, gesto lásky, která žádá přilnutí. Proto je vyhrazen velký prostor výzvě, s níž se Bůh obrací na Izrael.

Věrnost ve víře

Hospodin ho zve především k věrnému zachování prvního přikázání, základu celého Desatera, to znamená víry v jednoho Pána a Spasitele a odvržení model (srov. Ex 20, 3-5). Promluva kněze jménem Božím je rytmizována slovesem »slyšet«, oblíbeným v 5. knize Mojžišově, které vyjadřuje poslušné přilnutí k zákonu Sinaje a je znamením odpovědi Izraele na dar svobody. Slyšíme totiž, jak se v našem žalmu opakuje: *Slyš, můj národe... Izraeli, kéž bys mě poslouchal!... Ale můj národ na můj hlas nedbal, Izrael mě neposlouchal... Kéž by mě můj národ slyšel...!* (Ž 80,9.12.14).

Jen věrností v naslouchání a v poslušnosti může národ přijmout v plné míře Hospodinovy dary. Bohužel Bůh musí s trpkostí konstatovat četné nevěrnosti Izraele. Pochod pouští, který žalm připomíná, je celý posetý těmito akty vzpoury a modloslužby, která dosáhla svého vrcholu ve zhotovení zlatého telete (srov. Ex 32,1-14).

Hoře z lásky

Poslední část žalmu (srov. Ž 80,14-17) má melancholické ladění. Bůh zde totiž vyjadřuje touhu, která zatím nebyla uspokojena: *Kéž by mě můj národ slyšel, kéž by Izrael krácel po mých cestách!* (v. 14).

Tento smutek je inspirován láskou a je spojen s živou touhou zahrnout vyvolený

národ dobrý. Kdyby Izrael krácel po Hospodinových cestách, mohl by mu dát ihned zvítězit nad jeho nepřáteli (srov. v. 15), žít ho *jadrou pšenice* a sytit ho *medem ze skály* (v. 17). Byla by to radostná hostina s nejčerstvějším chlebem, namazaným medem, který jako by prýštil ze skály v zaslíbené zemi, kde představuje prosperitu a naprostý blahobyt, jak se v Bibli často opakuje (srov. Dt 6,3; 11,9; 26,9.15; 27,3; 31,20). Otevřením této obdivuhodné perspektivy usiluje Hospodin evidentně navázat konverzaci se svým národem, získat odpověď upřímné a účinné lásky na svou lásku velkodušnou jako nikdy.

Božský pokrm

Čteme-li to z křesťanského hlediska, odhaluje božská nabídka celou svou šířku. Origenes nám totiž nabízí tuto interpretaci: Hospodin »jim dal vstoupit do zaslíbené země; neživil je manou jako na poušti, nýbrž pšenice, která padla do země (srov. Jan 12,24-25), Kristus je ta pšenice; on je také skála, která na poušti napojila vodou izraelský národ. V duchovním smyslu ho nasytil medem, a ne vodou, proto ti, kteří uvěří a přijmou tento pokrm, pocítí v ústech med (Homilie o žalmu 80 n. 17 Origene-Gerolamo, 74 Omelie sul Libro dei Psalmi, Milán 1993, s. 204-205).

Bůh nechce smrt hříšníka

Jako vždy v dějinách spásy posledním slovem při sporu mezi Bohem a hříšným lidem není nikdy soud a trest, ale láska a odpuštění. Bůh netouží soudit a odsuzovat, nýbrž spasit a osvobodit lidstvo od zla. Ustavičně pokračuje v opakování slov, která čteme v knize proroka Ezechiela: *Mám snad zalíbení ve smrti rouhače, nebo spíše chci, aby zanechal svého chování a byl živ?... Proč chcete zemřít, Izraelité? Já se neraduju ze smrti toho, kdo umírá. Tak praví Bůh Hospodin. Obráťte se a budete žít* (Ez 18,23.31-32).

Liturgie se stává privilegovaným místem, kde nasloucháme Boží výzvě k obrácení a k návratu do náruče Boha *milosrdného a slitovného, váhavého k hněvu a bohatého na milost a věrnost* (Ex 34,6).

L'Osservatore Romano 25. dubna 2002
Mezitaluky redakce Světla

Editorial

Smysl naší lidské existence stojí a padá s tím, zda poznáme jediného a pravého Boha a toho, kterého poslal, Ježíše Krista, aby chom mohli přijmout jeho největší dar: život věčný.

Kolik je lidí, kteří to nejen chápou, ale směřují k tomu celým svým životem jako k jedinému cíli? Ve Večeřadle při první svatodušní nově jich bylo jen několik desítek. Spolu s Matkou Ježíšovou se vytrvalou modlitbou připravovali na nástup první evangelizace v síle slíbeného Utěšitele. Pochopili, že po Ježíšově odchodu k Otci jsou oni povoláni, aby šířili Boží království. Duch Svatý pak provázal jejich apoštolát zjevnými znamením a slovo Boží se šířilo neuvěřitelnou rychlostí.

Pokračování na str. 5

Život věčný

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Prosím za ty, které jsi mi dal.

Připoj se k družině apoštolů, kteří se právě rozloučili se svým Mistrem. On vystoupil k Otci a oni se vraceli do Jeruzaléma, aby v *horní místnosti* očekávali, až se splní Pánovo zaslíbení a sestoupí na ně Duch Svatý.

Dokud byl Pán s nimi, jeho Matka se zdržovala uctivě stranou. Nyní ji apoštolové přijímají do svého středu, protože takové bylo přání, které jim její Syn v Janovi odkázal. Co všechno jim připomíná tato posvátná místnost, tento první křesťanský chrám! Tady jim umyl nohy, aby je naučil pokorné službě druhým, tady jim dal za pokrm své Tělo a také kněžskou moc, aby tak činili na jeho památku. Tady se za ně modlil k Otci ve své velekněžské modlitbě. A po své smrti na kříži a zmrtychvstání jim právě zde ukázal své oslavené rány, aby uvěřili, poslal je do celého světa a dal jim podíl na své božské moci, když je pověřil, aby lidem odpouštěli hříchy. Tyto zdi a tento prostor je přímo prosycen velkolepými projevy Boží lásky. Poděkuj Pánu vroucně za neocenitelný dar kněžství a poklad svátostí.

Kdykoliv vstupuješ do chrámu, uvědom si, že je to pokračování oné pozeňnané hořejší místnosti, kde začaly tak dojemně nekonečné divy Božího milosrdenství. A proto dříve než zde otevřeš své srdce Bohu a svá ústa k modlitbě, připomeň si, že tím prvním, kdo se zde modlil a stále modlí, je Nejvyšší Velekněz, který pozvedl oči k nebi, aby vyzýval svého nebeského Otce: *Otče, přišla má hodina, oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe.*

O jaké hodině a jaké slávě to Ježíš mluví? Je to hodina jeho úplného sebedarování v krvavé oběti na kříži. Prosí Otce, aby ho oslavil, a Otec ho oslaví tak, že přijme bezvýhradnou oběť jeho života, aby mu ho pak slavně vrátil za úsvitu třetího dne. Ale také Syn oslaví Otce: Když mu Otec dá moc nade všemi lidmi, uplatní svou nejvyšší moc tak, že **všechno**, co mu dal Otec, dá lidem: **život věčný**.

Nic není mimo Boha většího, co by ti Otec skrze Syna mohl darovat. Není nic většího, co bys mohl kdekoliv získat než *život věčný*. Neboť tento život věčný je v tom, že *poznáváš jediného pravého Boha a toho, kterého ti poslal: Ježíše Krista.*

Boží sláva se projevuje v tom, že Bůh se rodává ve svých darech. To, čím se Bůh chce proslavit, je jeho nekonečná štědrost a nedostizná nezištnost: těm, které stvořil z ničeho, se daroval, to znamená zjevil a otevřel jim cestu k životu, který nekončí, protože je to věčný život v něm samém.

Odvěký Boží plán, podle něhož Syn oslavuje Otce a Otec Syna, se tedy nemůže obejít bez te-

be. Jsi vybrán, aby v tobě byl Boží Syn oslaven před tváří svého Otce! Ponoř se zcela do tohoto tajemství a rozjíměj, jak velká je tvá důstojnost v Božích očích, když si tě Otec stvořil jako drahocenné vlastnictví, aby tě pak daroval svému Synu! A co dělá Syn s tímto darem? Dává mu poznat Otce a jeho slávu tím, že koná dílo, které mu Otec svěřil. A když zapomnělo na svou hodnotu a důstojnost a samo se slepě zaprodalo do otroctví zlého nepřítele, zaplatí za toto od Otce darované vlastnictví tu nejvyšší cenu, jen aby je získal zpět pro Otcovu slávu. Žárlivě si je střeží a chrání jako Dobrý Pastýř, sytí je svým vlastním tělem a napájí svou krví, ustavičně se nad ním smilovává, hledá je, kdykoliv se zatoulá, a svými ranami uzdravuje jeho rány.

S tímto vědomím vstup dnes do Večeřadla a setrvávej v modlitbách spolu s Ježíšovou Matkou Marií. Pros zaslíbeného Ducha, aby na tebe sestoupil a naučil tě žít plně z tohoto nevyčerpatelného zdroje radosti, před kterou všechny jiné radosti jsou jen pouhým zdáním. Tato radost zakotvená v samotném Bohu nepodléhá času ani změnám. V jejím světle se zcela proměňuje i všechno tvoje nevyhnutelné časné soužení. Máš všechny důvody radovat se i při největším trápení, že se můžeš stát *účastníkem utrpení Kristových, abys mohl radostně jásat, až se slavně objeví*. Kdo by tě mohl připravit o tvou důstojnost? Tvé postavení Božího dítěte ti zaručuje radost dokonce i tehdy, když se ti dostane od lidí potup a ponížení: *Když musíš snášet urážky pro Kristovo jméno, blaze tobě, protože na tobě spočívá Duch slávy, tj. Duch Boží.*

Oslavuj tedy svého Dobrodince, veleb Boha, že smíš *nosit jeho jméno*. Dokud opravdu žiješ s Pánem a v Pánu, nic tě nemůže připravit o tvoji důstojnost a radost. I v utrpení a ponížení se účastníš slávy, *kterou má od Otce,*⁽¹⁾ *dříve než byl svět.*

Chceš-li se svému Pánu náležitě odvděčit, přičiň se ze všech sil, abys také svým způsobem života ustavičně oslavoval jeho jméno mezi lidmi. Ať je známa všem lidem nejen tvoje radost, ale i její opravdový důvod: *»Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých. Pán je mé světlo a má spása, koho bych se bál? Pán je záštita mého života»*⁽²⁾. Nosím v sobě největší Boží dar: život věčný.« Jeho slávu a svou radost nemůžeš zjevit výmluvněji, než když všem projevuješ jeho lásku svou stálou vlídností, dobrotivou, nezištnou službou a ochotným odpuštěním. *Když nám Bůh projevil takovou lásku, i my se máme navzájem milovat»*⁽³⁾, aby všichni poznali a uvěřili, jak dobrý je Pán, který tě k nim posílá.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 1,14; ⁽²⁾ resp. žalm 27; ⁽³⁾ Jan 4,11

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 1,12-14

Když byl Ježíš vzat do nebe, apoštolové se vrátili do Jeruzaléma z hory, která se nazývá Olivová. Je blízko Jeruzaléma, vzdálená jenom delku sobotní cesty. A když přišli zase do města, vystoupili do hořejší místnosti, kde bydleli Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlivec a Juda, Jakubův bratr. Ti všichni jednomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými.

2. čtení – 1 Petr 4,13-16

Milovani! Radujte se, že máte účast na utrpení Kristově, abyste také mohli radostně jásat při jeho slavném zjevení. Když musíte snášet urážky pro Kristovo jméno, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy, to je Duch Boží. Ať nikdo z vás netrpí proto, že zavraždil nebo okradl, že někomu ublížil nebo jen že se míchal do záležitostí druhých lidí. Trpí-li však, že je křesťanem, za to se stydět nemusí; spíše ať Boha velebí, že je křesťanem.

Evangelium – Jan 17,1-11a

Ježíš pozvedl oči k nebi a modlil se: „Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdařils ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem, které jsi mu dal. Věčný život pak je to, že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. Já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi svěřil, abych ho vykonal. Nyní oslav ty mne u sebe, Otče, slávou, kterou jsem měl u tebe dříve, než byl svět. Zjevil jsem jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a mně jsi je dal, a zachovali tvoje slovo. Nyní poznali, že všechno, cos mi dal, je od tebe; vždyť slova, která jsi dal mně, dal jsem jim. Oni je přijali a skutečně poznali, že jsem vyšel od tebe, a uvěřili, že jsi mě poslal. Já prosím za ně. Neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, vždyť jsou tvoji; a všechno moje je tvoje a všechno tvoje je moje. V nich jsem oslaven. Už nejsem na světě, ale oni jsou na světě; a já jdu k tobě.“

Zjevení na hoře Tepeyac

Indiána Juana Diega, kterému se zjevila Panna Maria 9. prosince 1531 na vrchu Tepeyac, zařadí v červenci letošního roku Jan Pavel II do seznamu svatých. Juan Diego se narodil v roce 1474 a dostal jméno, které v aztéckém jazyku znamená »Zpívající orel«. Křest přijal v roce 1525 spolu se svým strýcem Juanem Bernardinem, kterého považoval za svého nevlastního otce. Oba patřili k prvním indiánům, kteří přijali křesťanskou víru od františkánských misionářů.

Juan Diego byl ženatý, ale jeho žena záhy zemřela a nezařadila mu potomka. Juan byl velmi horlivým křesťanem. Dne 9. prosince 1531 se tehdy slavil svátek Neposkvrněného počtí Panny Marie. Juan vyšel časně ráno, ještě za tmy, aby včas dorazil na mši svatou ve vzdáleném kostele v Santiagu. Bylo mimořádně chladné počasí. Podle indiánského zvyku běžel přes kamenité, málo porostlé pohory. V jednom okamžiku uslyšel překrásný zpěv celého sboru ptáků, kteří byli rozsazeni po keřích, které rostly na vrcholku

zvaném Tepeyac. Bylo to v místě, kde se nacházely zbytky pohanické svatyně zasvěcené bohyni Matka bohů. Zpěv náhle ustal a překvapený indián spatřil překrásnou ženu, která byla jakoby obklopena sluncem a která ho volala jeho jménem: »Juane Diego, Juanito!« Byla překrásná a vypadala, jakoby jí bylo 16 let. Zeptala se ho s neobyčejnou vlídností a láskou: »Kam jdeš, Juane, nejmenší a nejdražší z mých dětí?« Juan odpověděl: »Pospíchám, abych přišel včas na mši svatou a vyslechl kázání.« Tehdy uslyšel: »Miluji tě, můj drahý chlapče. Jsem Maria, Neposkvrněná Panna, Matka pravého Boha, který dává život a všechno zachovává. On je Stvořitelem všeho, Pánem nebe i země. Chci, aby na tomto místě byla zbudována svatyně, neboť zde chci prokazovat milost a soucit tvému lidu a všem lidem, kteří mě upřímně prosí o pomoc. Zde budu stírat slzy, utiřovat a těšit. Utíkej nyní k biskupovi a řekni mu, co jsi viděl a slyšel.« Po těch slovech padl Juan k Mariiným nohám a řekl: »Šlechtná Paní, jdu splnit Tvé přání.«

Když Juan Diego dorazil do biskupova domu, záhy se přesvědčil, že vyplnění poslání, jímž ho Maria pověřila, je nad jeho síly. Biskup Zumarraga byl velice milý a trpělivě vyslechl vyprávění o zjevení Matky Boží, ale myšlenku na vybudování kostela na zcela opuštěném místě odmítl jako nereálnou. Juan, unavený a zklamaný neúspěšnou misí, se vrátil na místo zjevení. Když dorazil na výšinu, Neposkvrněná Panna již na něho čekala. Ve velké pokoře jí řekl: »Bohužel, biskup mi neuvěřil.

Juan Diego

Promiň mi, že se odvažuji dávat Ti rady. Já nejsem hoden, abys mě pověřila tak důležitým posláním. Pošli někoho, kdo je pro to vhodnější, protože já to nejsem.« Matka Boží odpověděla: »Můj milovaný chlapče, mohla jsem poslat jiné, ale vybrala jsem si tebe. Netrap se a zítra ráno zajdi k biskupovi a pověz mu, že tě posílá Panna Maria a že velice touží, aby

službu, která mu odmítala nové setkání s biskupem. Biskup vyslechl trpělivě jeho zprávu o setkání s Pannou Marií a nakonec řekl, že se ujme záležitosti vybudování chrámu teprve tehdy, až mu Maria dá nějaké viditelné znamení.

Po této rozmluvě šel Juan Diego opět na pahorek Tepeyac, aby všechno pověděl Panně Marii. Klekl k jejím nohám a řekl, že biskup prosí o nějaké znamení. Odpověděla: »Měl jsi kvůli mně mnoho těžkostí, běž si tedy v klidu odpočinout. Přijď zítra za svítání a já ti dám znamení, abys je předal biskupovi.«

Posílněn setkáním s Neposkvrněnou šel Juan Diego navštívit svého milovaného strýce Bernardina. Velice se zarmoutil, když ho našel na lůžku stíženého těžkou nemocí. Nemohl ho nechat samotného, zůstal proto u něho celou noc i celý další den, aby mu připravoval z bylin léky. To byl hlavní důvod, proč se v pondělí nemohl dostavit na domluvené místo k setkání s Matkou Boží. Juan Bernardino se cítil stále hůře a prosil synovce, aby mu přivedl kněze, protože

Juan Bernardino

na tomto místě byl vybudován kostel.« Posílněn tímto setkáním vydal se Juan Diego s novým nadšením za splnění svého poslání. Příští den musel vyvinout velké úsilí, aby přesvědčil

AMERICKÉ ZKUŠENOSTI

Předseda americké biskupské konference Wilto Gregory si v souvislosti s řešením četných případů pedofilie v USA stěžuje na skutečnost, že v mnoha amerických seminářích zavládla »homosexuální atmosféra«, která mimo jiné odrazuje řadu kandidátů od kněžského vzdělání v takových ústavech.

Proto byla oznámena apoštolská vizitace v amerických seminářích a rádoých výchovných domech. Při tom se bude zjišťovat, zda se vůbec na těchto učilištích vyučuje správné katolické morální učení ve svém celku. Bude třeba vzít pod lupu podmínky přijímání kandidátů do seminářů. Mimoto jsou pastýři vyzváni, aby zajistili »hlásání správného morálního učení církve«. Lidé a skupiny, které v této oblasti podporují dvojakou morálku, musí být veřejně pranýřovány. Tyto poznatky se ovšem netýkají pouze Ameriky.

EDITORIAL – pokračování ze str. 2

Zjevná znamení Ducha Svatého se v průběhu času mění, ale nikdy neustávají. Je na nás, abychom si je podobně jako první křesťané vyprošovali, vnímali je, rozlišovali a účinně využívali. Patří k nim i nadpřirozená zjevení.

Případ blahoslaveného Juana Diega, který bude zanedlouho zařazen mezi svaté, aby byl uctíván a vyzván v celé Církvi, může se nám jevit velice vzdálený jak místně, tak časově. Jeho svatořečení však není pouhý nápad současného papeže, ale je to prozířetelnostní poselství adresované právě nyní současnému světu. Museli bychom být slepí, abychom přehlédli nápadné a výmluvné analogie mezi tehdejšími děním v dalekém Mexiku a situací současného světa:

V obou případech se jedná o naléhavý úkol **nové evangelizace**. Šíření radostné zvěsti naráží tam i zde na hluboce zakořeněné **pohanské smýšlení a obyčeje**. Satanova moc se projevuje hrubou **deformací náboženství a neuctou a ničením lidských životů**. Zásadní obrat do této situace vnáší **osobní zásah Matky Boží Panny Marie**, která se zjevuje jakožto Neposkvrněná Panna. »Soukromé« zjevení dostává evidentně velmi důležitý dějinný význam.

Na nadpřirozené projevy Boží moci, jakými jsou mezi jinými také zjevení nebeských bytostí, se tedy musíme dívat nikoliv primárně ze zorného úhlu nedůvěry jako na a priori podezřelá a nežádoucí fenomény, nýbrž jako na očekávané a vytoužené zásahy nebe, které nás burcují z letargie a ukazují nám, k čemu nás Bůh aktuálně volá, abychom účinně šířili Boží království. Matka Boží je proto tak úspěšná, protože její vůle je v plné shodě s Boží vůlí. Stejná podmínka platí i pro naši úspěšnost. Budeme-li stát vždy tam, kam nás Bůh volá, a dělat přesně to, co od nás jeho vůle očekává, i naše působení budou provázet divy a zázraky Boží milosti, jak jsme toho svědky i u současných apoštolů, například sestry Elviry a jejích Večeřadel.

bezpečně donést biskupovi. Řekla mu: »To je slíbené znamení, které posílám biskupovi. Když je obdrží, musí ve shodě s mým přáním vybudovat na tomto místě svatyni. Neukazuj květy nikomu a nespouštěj cípy své tilmy, dokud se neocitneš před biskupem. Tentokrát si buď jist, že biskup uvěří všemu, co mu řekneš.«

Když byl Juan vpuštěn do biskupova domu, všechny překvapila vůně, která se kolem něho šířila. Někteří se pokoušeli nahlédnout do jeho tilmy, co tam ukrývá. Bránil se tomu všemi způsoby, ale některým se podařilo spatřit ukryté růže. Pokoušeli se vzít květy do ruky, ale když se kdokoliv dotkl některé růže, změnila se na způsob výšivky na plášti Juana Diega. Když konečně stanul před biskupem, pozvedl obě ruce a rozvázel rohy svého pláště. Překvapený biskup spatřil celou náruč kouzelných kastilských růží, které po určité době zmizely, a na tilmě se ukázal překrásný obraz postavy Matky Boží: Biskup vyskočil z křesla a spolu s přítomnými poklekl u indiánových nohou a dlouhý čas uctíval zázračný obraz. Po dlouhé a vroucí modlitbě biskup vstal, jemně sňal tilmu z Juanových ramen a odnesl ji na hlavní oltář své kaple. Zvěst o tomto zázraku se bles-

se chce ještě před smrtí vyzpovídat a přijmout svaté přijímání. Juan běžel brzy ráno pro kněze do farního kostela. Cesta vedla přes návrší Tepeyac. Ve své prostotě se domníval, že se s Marií nepotká, když poběží po východní straně návrší. Když se tam ocitl, náhle k jeho velkému překvapení se před ním zjevila postava Matky Boží. Neposkvrněná mu položila otázku: »Co se ti stalo, moje milé dítě?« Indián, který chtěl zakrýt své rozpaky, odpověděl: »Moje Paní, proč jsi vstala tak časně? Není Ti něco? Promiň mi, že jsem nepřišel včera ráno, abych zanesl biskupovi znamení, které jsi mu chtěla poslat. Nebral jsem Tvůj slib na lehkou váhu, ale můj strýc umírá a přeje si, abych mu přivedl kněze.«

»Neboj se, můj chlapče,« odpověděla Maria, »copak nejsem tvojí Matkou, která se o tebe stará? Tvůj strýc se uzdraví. A nyní tě posílám se svým posláním. Běž na vrchol návrší a nasbírej květů, které tam rostou, a přines je sem.« Když Juan vystoupil na vrchol, spatřil tam krásné kastilské růže, které přece nemohly vyrůst uprostřed zimy na kamenité půdě, která je promrzlá a pokrytá jinovatkou. Rychle naplnil květy svůj indiánský plášť (tilmu), který je vpředu volný jako pelerina a na zádech je podvázaný. Když přiběhl s květy, Maria sama je poskládala a svázala mu dolní cípy pláště na šiji, aby mohl květy

kově roznesla po městě. Příštího dne byl obraz ve slavnostním procesí přenesen do katedrály. Ohromné množství lidí při tom nadšeně a radostně zpívalo.

Dne 12. prosince se Matka Boží zjevila také Juanu Bernardinovi, strýci Juana Diega. Navrátila mu úplné zdraví a řekla mu, aby se nestaral o synovce, protože ho poslala k biskupovi se zázračným obrazem na plášti. Řekla mu rovněž, pod jakým titulem by si přála, aby ji v budoucnu uctívali. Překladatel, který předával biskupovi zprávu od Juana Bernardina, přeložil ji »Vždy Panna, svatá Maria z Guadalupe«. Slovo »Guadalupe« Španěle ihned spojili se známou svatyní Matky Boží v dalekém Španělsku. Naopak domorodci rozuměli tomuto jménu jako »de Guatlashupe«, napsáno v aztéckém písmu »tetlcoatlahopeuh«, což znamená »Pošlapaný kamenný had«. »Te« znamená kámen a »coa« hada, »tla« je koncovka podstatného jména. S největší pravděpodobností tlumočnick přeložil chybně z aztéckého jazyka slovo, které znělo foneticky podobně jako »Guadalupe«. V aztéckém jazyku neexistují litery D a G. Poslední výzkumy

potvrzují, že se jednalo o slovo »tetlcoatlahopeuh«, které se vyslovuje »de Guatlashupe«. **Tím způsobem Matka Boží oznámila, že přemohla strašného boha Quetzalcoatl, uctívaného v postavě opeřeného hada, a spolu s ním i jiné bohy, za kterými se skrývá satan a kterým Aztékové**

Církev a konkvistadoři

Církev nikdy neospravedlňovala případy krutosti a nespravedlnosti, kterých se dopouštěli Španělé a Portugalci v Novém světě, a bylo jich nemálo. Všimla si toho a rozhodně to odsuzovala.

Již v roce 1512 španělský dominikán Bartolomeo Las Casas publikoval slavný traktát na obranu indiánů před chtivostí konkvistadorů. Rovněž řada papežů se rozhodně postavila proti některým teoriím, které měly ospravedlňovat obchod s americkými otroky, jakoby indiáni nebyli plnoprávními lidmi. Papež Pavel III. (1534-1549) oficiálně odsoudil otroctví indiánů v každé podobě. Rovněž káral praxi uvrhnout do otroctví ty, kteří dosud nepřijali křest. Ve stopách Pavla III. šli i Urban VIII. a Benedikt XIV. Za slovy následovaly také činy. Na začátku XVII. století vznikly tzv. paraguajské osady, které vedli jezuité a které byly útočištěm indiánů před obchodníky s otroky. Je třeba rovněž připomenout vznik řádů, které se zabývaly vykupováním křesťanských otroků: Řád sv. Jana z Mathy z roku 1198 a Řád Panny Marie Laskavé sv. Petra Nolasky z roku 1223. Nebyla to tedy teprve francouzská revoluce, která začala odsuzovat otroctví.

Jestliže si současně připomínáme barbarské stránky indiánské kultury, pak je to proto, aby historický obraz dostal správné proporce. Neexistuje nic dobrého v divošském barbarství, jak by chtěli tvrdit kdysi osvícenci a dnes zastánci pluralitní kultury. Na »exterminaci« Indiánů se nepodílela Církev. Indiáni se exterminovali sami navzájem ještě dříve, než sem dorazil první Evropan. Církev vždy hlásala, že každý člověk má od okamžiku svého početí nekonečnou hodnotu a důstojnost a nezadatelné právo na život a svobodu svědomí. Evangelizace Ameriky představuje především likvidaci barbarských rituálů a konec skládání lidských hekatomb pro pohanské bůžky. Jedině v tomto směru se Církev přičinila o zánik kultur předkolumbijských indiánů. To byl opravdový pokrok, který paradoxně chtějí znevažovat nejhalasnější zastánci »pokroku«.

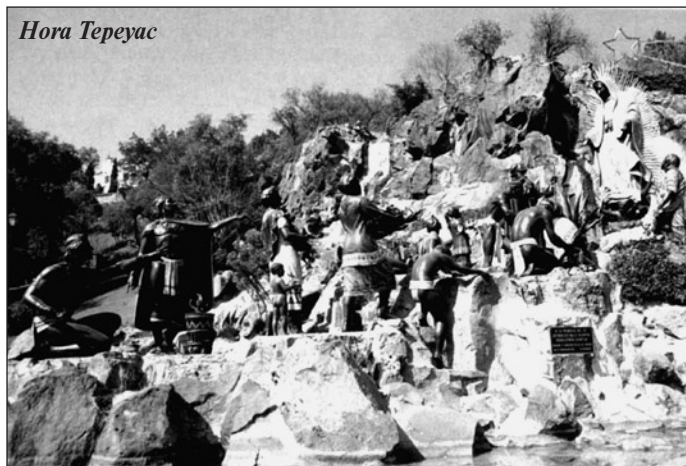
Řehoř Kucharczyk

přinášeli lidské oběti. Mezi indiány se rychle roznesla zpráva o jménu, které si zvolila Žena, která se zjevila Juanu Bernardinovi a Juanu Diegovi. **Její záračný obraz, ve kterém jsou obšarženy všechny symboly: mraky, hvězdy, slunce, půlměsíc, i malý černý kříž na zlaté broži, potvrdil pravdu, že rozdrtila hlavu krvežíznivého hada a přemohla ho, protože je Matkou pravého Boha, Ježíše Krista.** Na záračném obrazu je plášť postavy převázaná černou stužkou v podobě kokardy, což je pro Aztéky znamením, že žena je v jiném stavu. Níže se nachází květ se čtyřmi okvětními plátky, což je pro ně symbol božství. Znamená to, že Dítě v lůně Panny Marie je pravý Bůh. Astromové potvrdili, že sestava hvězd na plášti odpovídá postavení hvězd v čase zjevení v roce 1531. Pro Aztéky to bylo neobyčejně silné znamení vyzývající, aby zavrhl pohanská božstva a obrátili se ke křesťanství, protože slunce, měsíc ani hvězdy nejsou božstva, nýbrž byly Bohem stvořeny. **Při pohledu na záračný obraz neměli indiáni těžkosti s pochopením neobvykle bohaté symboliky, že Žena je v jiném stavu a Dítě, které se má narodit, je pravý Bůh.**

Zjevení Matky Boží na vrchu Tepeyac bylo bodem úplného obratu v evangelizaci Ameriky. Byl to počátek masových obrácení indiánů. Až do dob zjevení křtili misionáři převážně jen nemluvnata a umírající. Po zjeveních se každý den hlásily na misijních stanicích tisíce indiánů s prosbou o křest. Někteří kněží byli nuceni udělit za den křest až 6000 osob. Misionář Torbio de Benavento píše, že v klášteře Quecholac pokřtil během pěti dnů 14 200 indiánů. Holandský františkán Petr Ghent dosvědčuje, že v době svého misijního působení v Mexiku sám pokřtil kolem milionu indiánů. V průběhu let 1532-1538 byla dokončena kristianizace Mexika a kolem 9 milionů lidí zcela dobrovolně přijalo křest a další

svátosti. **Tento fakt nemá v dějinách Církve obdoby. Všichni obyvatelé, kteří před zjevením měli nechuť ke křtu a měli často nepřátelský postoj ke křesťanství, se obrátili zcela spontánně. Zatímco reformace vytrhla z lůna katolické Církve v Evropě 5 mi-**

lionů lidí, ve stejném čase po guadalupských zjeveních vstoupilo do katolické církve 9 milionů Aztéků. Četní misionáři, kteří v tu dobu přijeli z Evropy, začali budovat po celém Mexiku školy, nemocnice, dílny, kostely a kláštery. V roce 1552 by-

Hora Tepeyac

la dekretem papeže a krále zřízena první mexická univerzita, která získala podobnou vysokou úroveň jako španělská univerzita v Salamance.

Brzy po zjeveních bylo započato se stavbou první kaple na hoře Tepeyac. Stavba byla dokončena během 13 dnů již před svátky Božího Narození. Dne 26. prosince přenesl biskup Zumarraga záračný obraz z katedrály do kaple v Tepeyac. Indiáni z velké radosti tančili a zpívali, a střelili salvy. Přitom jedna střela zasáhla nešťastně jednoho z přítomných do šije. Zabitěho položili před obraz Matky Boží a všichni přítomní se začali modlit o zázrak. Po chvíli indián otevřel oči, podíval se na obraz Neposkvrněné a vlastní silou vstal. Byl úplně uzdraven. Při pohledu na tohoto záračně uzdraveného indiána zpívali přítomní s ještě větší horlivostí aztécké děkovné hymny.

Biskup Zumarraga ustanovil Juana Diega správcem nové kaple se záračným obrazem Matky Boží. Na základě zvláštního indultu směl přijímat třikrát týdně svaté přijímání. Do nové svatyně proudily denně zástupy poutníků. Matka Boží ve shodě se svým slibem těšila zarmoucené, vracela radost ze života a zdraví duše i těla. Juan Diego bez přestání vyprávěl příchozím příběh zjevení v jejich rodném jazyku. Vysvětloval pravdy křesťanské víry a tím způsobem připravoval indiány k přijetí křtu. Později je posílal k misionářům, aby udílením svátostí doplnili dílo evangelizace. Juan Diego zemřel 30. května 1548 a byl pochován na vrchu Tepeyac. Jan Pavel II. ho prohlásil za blahoslaveného 6. května 1990 v Guadalupe. Kanonizace se uskutečnila rovněž v Mexiku v červenci 2002. Při pohledu na postavu tohoto světce prosme o jeho přimluvu, aby nám pomohl dosáhnout ducha hrdinných ctností víry a pokorné lásky.

*Z Milujcie sie 1/2002
přeložil -lš-*

Barbarské náboženství Aztéků

Svatyně Matky Boží Guadalupe se nachází v Mexicko City. Je to velkoměsto s 20 miliony obyvatel. Toto ohromné město bylo vybudováno na vysokohorské planině ve výšce 2240 m nad hladinou moře. Je obklopeno horskými štíty dosahujícími výše až 6000 m. Nacházela se zde tři velká jezera s ostrovy.

Aztékové se usídlili v této dolině v první polovině XIV. století a na ostrově v blízkosti západního břehu jezera Texcoco založili své hlavní město zvané Tenochtitlan. Toto město – stát – se rychle rozvíjelo, protože jeho obyvatelé s velkou ukrutností a bezohledností vraždili jiná plemena. Tak se Aztékové stali jedinými vládci v celé oblasti a budovali své panství a civilizaci na krvi desetitisíců lidí.

Odhaduje se, že v roce 1519, kdy španělské vojsko vedené Hernandem Cortézem dobývalo Mexiko, v 38 provinciích bydlelo kolem 10 milionů indiánů. V samotném hlavním městě Tenochtitlan (dnes Mexico City) bydlelo 200 000 obyvatel. Španělé byli uchváteni pohledem na toto město. Aztékové vytvořili vysokou civilizaci, ale v některých oblastech byli velice zaostalí. Neznali kolo, fyzikální zákony, obloukovou klenbu. Ovládal je kult astrologie, magie a různých pověr. Kasta kněží praktikovala profesionálně magii. Tato kasta vytvořila jedno z nejbarbarštějších náboženství, ve kterém měly evidentní podíl ďábelské síly. Aztékové se snažili naklonit si množství bohů a bohyň, kterými podle nich byly přírodní síly: slunce, měsíc, déšť, vítr, oheň apod. Vybu-

dovovali stovky chrámových komplexů – pyramid, kde ustavičně přinášeli lidské oběti. Věřili, že jedině tímto způsobem si zajistí déšť, každodenní východ slunce, že uniknou nákazám, hladu a jiným neštěstím. Aztékové se pokládali za »lidi slunce« neboli za národ vybraný nenasytitelným bohem Huizilopochtlimem. Cítili se přinuceni předkládat bohům pokrm z lidské krve. Obětmi byli nejčastěji otroci nebo váleční zajatci. V samém centru města Tenochtitlan v roce 1487 byla dokončena stavba dvojité pyramidy zasvěcené bohu Huizilopochtli a bohu deště Tlalocovi. V době otevírání této svatyně bylo v průběhu čtyř dnů zabito v rituálních obětech na 20 000 zajatců. Dlouhověstí kněží kamenným nožem otevírali hrud' živých obětí a vyjímali z ní tlukoucí srdce, aby je pozvedli ke slunci v gestu oběti a prosby o slitovnost. Zachovala se aztécká ikonografie, na které je zobrazen tento drastický rituál. Protože aztécká božstva se domáhala tisíců obětí, byly vynalezeny dubnové války, při kterých lovili lidi jiných plemen, aby pak mohli každý měsíc přinášet oběti nejdůležitějšímu z bohů – opeřenému hadu.

Aztékové uplatňovali ještě drastičtější způsoby přinášení obětí. V knize M. Meyera a W. Shermana *The Cours of Mexican History* čteme, že na počátku XIV. století Aztékové válčili ve službách Coxcoxa, vládce města Culhuacanu, které leželo na jižním břehu jezera. Když dobyli nedaleké město Xochimilco, poslali Coxcoxovi na důkaz svého vítězství 8 tisíc lidských uší. Coxcox souhlasil, aby z jeho dcery učinili aztéckou bohyni. Kněží však bez vědomí otce stáhli z dívky za živa kůži a učinili z ní oběť. Později pozvali Coxcoxa na hostinu uspořádanou k jeho počtě. Ke svému zděšení zjistil, že jeden z tanečníků se »oblékl« do kůže z jeho dcery. Coxcox se rozhněval, shromáždil vojsko a barbary

HYMNUS

Nejvyšší Králi věčnosti,
Zachránce světa padlého,
Tvá smrt smrt naši zničila
a život dospěl k triumfu.
Vystoupils k trůnu Otcovu
a po pravici usedl;
Ten, jenž Tě k slávě povýšil,
Tě do své moci uvedl.
V úctě se sklání před Tebou
nebe i země širý kruh,
i podsvětí Ti vyznává:
Ty Pán jsi, všeho světa Bůh.
Andělé žasnou v údivu
jak změnils osud člověka:
hřích lidí Člověk usmířil
a věčně vládne jako Bůh.
Tobě bud', Pane, sláva, čest,
Vítězi v nebes výšině,
těž Otci, Duchu Svatému
po všecken čas až na věky.
Amen

*Hymnus Aeterne Rex,
altissime z 5. století*

co nejvíce slz a tak vymohly na božstvu déšť.

Barbarské náboženství bylo zlikvidováno v letech 1519-1520 hrstkou španělských vojáků

Jan Pavel II. u milostného obrazu v Guadalupe

rozprášil. Aztékové často stahovali obětem za živa kůži, když přinášeli oběti bohu Xipe Totek. Vrcholem rituálního barbarství byl kanibalismus. Požívali těla obětí a pokládali to za božský rituál a královskou počtu. V roce 1519 král Aztéků Montezuma předložil jako gesto obzvláštního pohostinství Cortézovi a Španělům jídla z lidských srdcí.

Aztécký rituál vyžadoval, aby pro uspokojení bohů bylo obětem způsobeno co největší utrpení. V době sucha byly přinášeny jako oběti děti. Před usmrcením jim strhávali nehty na rukou i nohou, aby prolévaly

ků o počtu 550 mužů a 16 koní, kterým velel Hernando Cortéz. Konečného vítězství dosáhli 13. srpna 1521. Jedním z prvních rozhodnutí dobyvatelů bylo zničení pohanských božstev. Na místě největší svatyně »opeřeného hada« byl vybudován chrám Santiago de Tlaltelolco. Misionáři se dali do práce, ale pohanské zvyky byly příliš silně zakořeněny a katolickou víru přijímalo jen málo místních obyvatel. Situace se radikálně změnila teprve po zjeveních Matky Boží na vrchu Tepeyac v roce 1531.

*Mieczyslaw Piotrowski
Z Milujcie sie přeložil-lš*

Životní vášeň sestry Elvíry

Příběh mého povolání začal, kdy jsem měla 19 let. Jednoho dne jsem pocítila, že musím opustit svého otce, matku, bratry i sestry, vzdát se svých osobních plánů a zasvětit se úplně Pánu. Tehdy jsem řekla Bohu »ano« navždy. Dovolila jsem mu, aby mě vedl podle své vůle. 45 let jsem se ani jednou za sebou neohlédla. Nikdy jsem ani na chvíli nepřemýšlela o své volbě.

Ocitla jsem se v noviciátě. Podmínky byly velmi kruté. Byly jsem podrobeny přísným řeholním pravidlům. Přes všechny obtíže jsem si v duchu opakovala: *Ani kdyby mě chtěli přejít válcem, nehnu se odtud. Nikdy a nikdy! Nic mě nemůže vytrhnout z řádu.* Zrodila se ve mně velká životní vášeň.

Byla jsem vždy osobou zamilovanou do lásky, zamilovanou do života, do každé vykonávané práce. Přes 15 let jsem pracovala v kuchyni, a to jsem dříve nikdy nedělala. Já, odvážná dívka, která se nebála nových výzev a nových dobrodružství, jezdila na motorce, ocitla jsem se v kuchyni. Přiznávám se, že první měsíce jsem trochu trpěla. Zнала jsem dívky, které dělaly příjemnější věci. Jednoho dne mi vnitřní hlas řekl (dnes vím, že to byl Duch Svatý): *Bůh se nedívá na to, co kde hledáš. Bůh se dívá, kde je tvoje srdce.* A moje srdce bylo v jeho Srdci. Tehdy mě začala zaplavovat nesmírná radost. Boží slovo stále zaznívalo v mé duši. Když jsem sypala sůl do velkých kotlů, slyšela jsem v srdci Ježíšův hlas: *Vý jste sůl země.* A když jsem krájela chleba: *Já jsem Chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo jí mé tělo, nezemře, ale bude žít věčně.* Tak tomu bylo se vším, co jsem dělala. Když jsem se více zamilovala do Boha, cítila jsem se svobodná, šťastná a radostná. Bylo to něco zcela zvláštního, co jsem navenek nemohla ukázat. Bylo to ve mně. Když jsem skládala první řeholní sliby, řekli mi, že je v souladu s pravidly mám složit na jeden rok. Přistoupila jsem k oltáři a řekla: *navždy!* I přes zákaz představené, která řekla *Ne, jen na rok,* neměla jsem strach a řekla jsem *Navždy!* Pro-

tože jsem své »ano« říkala Bohu a ne shromáždění.

Bůh je tím, kdo určuje každému nejkrásnější scénář života. On nejlépe ví, jaké máme talenty. Po třiceti letech řeholního života jsem musela znovu objevit své povolání a ještě jednou povědět Bohu »ano«. **Cítila jsem, že Bůh žádá ode mne něco více.** Pochopila jsem že mám vystoupit ze svého společenství a ujmout se narkomanů, kteří bydleli na ulici. **Rozhodla jsem se, že odložím stabilní život a vydala jsem za jednu velkou neznámou.** Mnoho jsem vytrpěla, když ve chvíli odchodu z komunity jsem náhle ztratila rodinu, ekonomické zázemí a především svou věrohodnost. Ale necouvla jsem a riskovala. V malém italském městečku Saluzzo jsem spatřila starou opuštěnou vilu. Šla jsem za tamním bis-

Sestra Elvíra

kupem a prosila jsem ho, aby mi ji daroval. Na otázku, na co mi to bude, jsem odpověděla: *Chci pomáhat mladým z ulice, bude to dům pro ně.* Po dvou týdnech mi biskup dům odkázal.

Po mnoha letech očekávání souhlasili představení s otevřením domu. Když se před ním ocitli, zděsili se, v jak žalostném je stavu. Řekli mi: *Elvíro, co to tu děláš? To je zřícenina a ne dům.* Ale já už jsem tehdy ve své fantazii viděla krásně dokončený dům. Když odjeli, zůstala jsem sama. **V tu chvíli začalo něco neuvěřitelného, něco, čemu dodnes nerozumím, co zcela překonalo moje očekávání.** Myslela jsem,

že otevřu jen jeden dům blízko Turína a tím to skončí, ale Bůh měl zcela jiné plány. V současné době mám otevřených 35 domů po celém světě (Itálie, Francie, Chorvatsko, Bosna a Hercegovina, Dominikánská republika, USA a Mexiko). Nyní jsme otevřeli dům v Polsku. Všech členů Společenství je kolem tisíce.

Otevřeli jsme také misijní domy v Brazílii pro »děti z ulice«. **Naši chlapi prožívají opravdové zmrtychvstání, když vidí, že se díky jejich nezištné pomoci na tvářích jejich souvěkovců, které byly kdysi smutné a zbavené naděje, objevuje první úsměv. Oni jim nenavracejí život psychoanalýzou ani žádnými léky. Ne! Jediným pomocným prostředkem je víra v Ježíše Krista, který dnes žije a uzdravuje!**

Na misiích se chlapi potkávají s tváří zmrtychvstalého Krista. Oni dokážou spatřit jeho otevřené rány v současném světě a rozjímat o nich.

Jak léčíme narkomany

Naše Společenství nepoužívá farmakologické prostředky ani nic, co zastupuje narkotika. **Uzdravení se uskutečňuje přijetím práce a modlitby.** Aby k tomu došlo, každého nově přichozího se ujme »anděl strážný«, tj. hoch, který je už nejméně několik měsíců ve Společenství. Pečuje o přichozího narkomana 24 hodin denně. Jeho úkolem je ukázat novici styl života ve společenství. Z počátku pracuje místo něho, protože novic nemá sílu ani vůli, aby cokoliv dělal. Spolu s ním válčí proti chuti brát drogy a dělat zlo, která je zpočátku velmi silná. Ta zkušenost přináší oběma prospěch. Pro »anděla strážce« tu, že se v utrpení učí milovat, a pro nového chlapce, který se poprvé může spřátelit s osobou, která mu nezištně pomáhá.

Než se hoši ocitli ve Společenství, často si pletli požitky s radostí. Při hledání štěstí se vydali cestou lehké zábavy. Učí se, že štěstí se rodí v utrpení, které do-

sud bylo pro ně znamením slabosti a nízkosti. Máme za to, že jen kdo trpěl, je schopen milovat, porozumět a pomáhat jiné trpící osobě.

Doba léčení trvá víceméně tři, čtyři roky, i když neexistuje stanovená doba pobytu. Ihned při vstupu odnímáme příchozímu cigarety a jiné návykové látky. Odřízneme ho zcela od vnějšího světa, není tu televize, novin, alkoholu, děvčat, sexu, nepíše žádné dopisy domů, ani matce nebo otci.

Oběti Ježíše Krista je možno porozumět jen úplným zřeknutím se. ON nás vždy bral vážně a nikdy nás nepodvedl. Přišel, aby nás vykoupil a zpřerthal pouta hříchu a zla. Přišel nám vrátit ztracenou svobodu, důstojnost a radost. Ani když strašně trpěl, neřekl kříží »ne«. Díky oběti Ježíše Krista můžeme žít láskou, radostí a pravdou. Musíme však mít odvahu potkat osobu Ježíše Krista. Musí to být zcela osobní a velmi uvědomělé setkání.

Není takového specialisty, který by mohl uzdravit zraněné a zoročené lidské srdce, protože srdce může proměnit jen ten, kdo je stvořil. Ve společnosti lidí závislých na drogách se uskutečňují uzdravení mladých lidí, kteří byli ještě donedávna duchovně mrtví a zničení. Činí tak zmrtychvstalý Kristus ustavičně přítomný ve svátosti pokání a Eucharistie. Opravdu jedině láska Zmrtychvstalého léčí zraněná srdce a vlévá jim radost víry, naděje a lásky.

Příčiny narkomanie

Musíme si zapamatovat něco velice důležitého. Když přicházíme na svět, všichni jsme stejně nevinní a čistí. Člověk se teprve později stane narkomanem a stane se jím za určitých okolností, v konkrétní rodině a společnosti. S plnou odpovědností mohou prohlásit, že my všichni máme vinu na současné situaci. **Narkomanie je tajemstvím osamocení a hluboké prázdnoty způsobené tím, že se člověk uzavřel Boží**

lásce. Nedokážeme zadržet lavinu zla, které vede k narkomanii. Ze všech stran světa křičí mládež, že celá společnost je otrávená, protože ze sebe vyloučila Boha. Čteme to dnes jako proctví našich časů.

V některých zemích chtějí narkotika zlegalizovat. Společnost, která umožňuje lehký přístup k drogám, sama sebe od-

suzuje na smrt. Všechny druhy narkotik jsou stejně nebezpečné, člověka ničí nejen tvrdé drogy, ale i všechny ostatní. Když někdo pravidelně používá trávu, hledá způsob, jak uniknout ze situace, ve které se ocitl. Je to útěk do fikce, která zabíjí tělo i duši. Je to akt znásilnění, který člověk provádí sám na sobě. Jedni to dělají pomocí nože, jiní pistole a jiní ještě něčím jiným, ale je to totéž: člověk ubližuje sám sobě. **V okamžiku, kdy si někdo vezme nejměkčí drogu, začíná proces jeho závislosti.** Je to akt násilí. Organismus se začíná domáhat stále větších, silnějších a častějších dávek. Nejdříve jednou denně, pak dvakrát, potom pětkrát. V našem Společenství jsou takoví, kteří dokázali vydat denně za narkotika 300 dolarů. Když nebylo peněz, bylo nutno krást. **Tím způsobem se upadá do úplného pekla závislosti.** Každý narkoman přece začínal od »něčeho měkkého«. Naši chlapci říkají, že narkotika se stala posledním skokem do propasti osamocení, protože téměř všichni se cítili sami, zklamaní, prázdni, přestrašení, používali sami proti sobě násilí a nedokázali se od nich nijak osvobodit.

Narkomani jsou jen dětmi ztracenými, zraněnými a hleda-

jícími lásku. Ve většině případů měli všechno: auta, děvčata, peníze, ale nedávalo jim to štěstí. Chyběl pevný základ. Oni skutečně nevěděli, proč se mají učit, pracovat, chyběla jim silná motivace. I když v jejich rodinách z materiálního hlediska ničeho nescházelo, ztratili smysl svého života. V jejich domech chyběla láska, důvěra, teplo, porozumění, úcta, dobrá vůle.

Věříme ve zmrtychvstání

Dokud se nedokážeš zřít rozkoše, nejen sexuální, ale i té, která pochází z vybraného jídla, z pýchy, pocitu vyvýšenosti nad druhými, dotud budeš činit nešťastným sebe a druhé. **Honba za příjemnostmi a rozkošemi odliďšuje lidskou osobu.** Jen pomyslete na to, jak se musí cítit dívka, která obcuje s chlapcem, pro kterého má pouze význam pohlavní příjemnosti. To je strašná ubohost, to je bída nedůstojná člověka. Jak strašně znetvořený a nešťastný musí být člověk, když vykořisťuje druhé na uspokojení svých vlastních choutek. Ten, kdo nedokáže milovat, není hoden se podívat do tváře druhého člověka. Kdo neumí milovat, není schopen odolat pokušení sebeprznění, a tak ztrácí radost, zatěžuje celou společnost smutkem a neklidem. Pokušení budou přicházet stále, ale vůbec jim nemusíš podlehnout. Když jim podléháš, jsi závislý na chvílích rozkoše. Musíš být připraven k boji s postojem užívání života, k boji s pornografií. Vy sami víte, že rozkoše, za kterými jste se pachtili, ničily vaše srdce, duše a učinily vás šťastnými. Musím přitom říct, že díky Bohu není ničím vás zcela, protože ve vás žije zmrtychvstalý Kristus. **ON vždy vítězí nad zlem, i přes náš hřích, i přes naše slabosti a zranění. ON je naší radostí a naším pokojem.**

Pokaždé, když toužíš po rozkoši, propadáš beznaději, vstupuješ do tunelu. Jsou tací, kteří nechtějí postoupit ani krok vpřed a setrvávají v pekle beznaděje. Křičí, opíjejí se, blouzní, berou

narkotika, žijí v nenávisti a podezřívání. **Aby se zachránili, je třeba přijmout rozhodnutí odejít z tunelu. Když už myslíš, že pro tebe není naděje, jestliže přijmeš Ježíše, nastane zmrtychvstání, vítězství nad hříchem a smrtí. Proto potřebujeme dívat se na zmrtychvstalého Ježíše přítomného v Eucharistii. On nám silou modlitby ukáže své Srdce.** V modlitbě poznáš důkladně, kým jsi, co můžeš udělat, kdo ti může pomoci. Ježíš tě zahrnuje svou láskou a říká: **Toužím tě osvobodit. Přišel jsem, abych tě osvobodil ze všech tvých zotročení. Dovol mi, abych v tobě vstal z mrtvých a já zahladím všechny tvé hříchy.** ON touží to s tebou udělat zde a nyní. Odhod' hněv, rozhořčení, podezřívání. Odpuť z celého srdce všechno a všem a řekni Ježíši: **Pane uskutečni ve mně zázrak zmrtychvstání. Ježíš říká: Pravda vás osvobodí.**

Musíme se učit žít v pravdě a nedopustit, aby nás ovládly větší nebo menší klamy. V klamu hříchu se žádný člověk necítí dobře. Hřích ponižuje, zot-

ročuje a uvádí člověka do světa klamu. **Jedině pravda osvobozuje a dává radost. Musíte být svobodní. Svobodní – to neznamená, že už nebudete hřešit, ale přiznáte se k hříchu. Protože my se nezdržujeme u hříchu, my věříme ve zmrtychvstání.**

*Sestra Elvíra
Z Milujcie sie 2/2002
přeložil-lš*

Moje srdce vstalo z mrtvých

Když mi bylo 15, neposlouchal jsem už ani otce, ani matku. Dělal jsem si, co jsem chtěl. Moji rodiče si přáli, abych studoval. Také jsem po tom toužil, ale současně jsem chtěl mít peníze, být nezávislým, mít svobodu. Pamatuji si, že jsem se vždy chtěl od druhých něčím odlišovat, být šikovnější než druzí. Hledal jsem společnost starších, než jsem já. necítil jsem se mezi nimi dobře, ale imponovalo mi to a chtěl jsem se cítit starším, než jsem.

Do vykouření první trávy nebylo už daleko a odtud je cesta ke tvrdým drogám docela lehká. **Když jsem začal brát heroin, stále jsem se nepokládal za narkomana.** Až do doby, kdy jsem začal s pícháním, myslel jsem, že druzí jsou narkomani, ale ne já. Myslel jsem si, že jsem chytřejší než jiní, že si snáze poradím, že mám dost inteligence, abych přestal, kdy budu chtít. Ale to bylo jen klamání sebe sama. A bral jsem ještě horší drogy. Tehdy jsem nebyl schopen pochopit, jak lidé dokážou sami sebe ničít. V těch chvílích jsem stále nacházel potěšení, vždy jsem viděl druhé v horší situaci a utěšoval jsem se, že já opravdu nejsem jako oni, nikdy jsem nebyl ve vězení, nemusel jsem krást a prodávat narkotika.

Ale od chvíle, kdy jsem se začal píchat, polekal jsem se. **Rychle jsem šel ke dnu a brzy jsem musel začít prodávat narkotika a také krást.** Úplně jsem se zničil. Když jsem vstupoval do Společenství, měl jsem 50 kg. Ztratil jsem chuť ke všemu a neměl jsem sílu pracovat. Jedinou mojí touhou bylo užívání narkotik. Denně jsem na ně vydával 500 tisíc lir. Když bylo narkotik více, užíval jsem je častěji. **Ztratil jsem všechnu důstojnost,** na všechno jsem zapomínal, byl jsem nepřímý a lhal jsem. Vykořisťoval jsem city svých rodičů ve svůj prospěch, a to všechno proto, abych získal narkotika.

Dnes děkuji Bohu za dva významné dny svého života. První, když moji rodiče našli v sobě dost síly, aby mi řekli: *»Bud'to se rozhodneš a půjdeš do Společenství a my ti pomůžeme, nebo vypadni z domu.«* Ten den jsem opravdu proklínal sám sebe. Došlo mi, že už tak dál žít nemo-

hu. Neměl jsem v úmyslu přestat s narkotiky, ale bál jsem se to dál praktikovat. Druhý den, který blahoslavím a za který děkuji, to byl den setkání se setrou Elvírou. Když se naše pohledy setkaly, zrodila se ve mně naděje.

Na den vstupu do Společenství si pamatuji, jako by to bylo dnes. Vystoupil jsem z auta s cigaretou v ústech. Jakýsi chlapec na mě zdaleka volal, že tady se nekouří. Hned jsem prohlásil, že Společenství není pro mě a vrátil jsem se do auta, kde mě čekala moje sestra. Mezitím ten hoch přišel ke mně a začali jsme rozmlouvat. Pochopil jsem, že chce moje dobro. Bylo to pro mě nepochopitelné, přece jsem ho viděl poprvé v životě. Objal mě přes rameno a vedl do Společenství. Ihned po vstupu **jsem si všiml, že je tu mnoho mladých hochů, kteří pracovali, smáli se a zpívali.** Pomyslel jsem si, že vypadají při té práci šťastně a také jsem si všiml, že té práce je hodně. Připadalo mi to k nevíře, že ti lidé jsou tak šťastni a dříve to byli narkomani jako já. **Zrodila se ve mně touha po životě. Do mého srdce zapadlo dobré semeno.** Ale po prvním dnu pobytu ve Společenství

jsem se vrátil domů a znovu mě spoutala narkotika.

Potřeboval jsem na to tři měsíce, abych konečně vstoupil do *Cenacolo*. Přijali mě. První den jsem chodil sem a tam, ale pravý šok mě čekal teprve večer, když jsme šli do kaple. Chlapci zpívali a dokud zpívali, velice se mi to líbilo. Ale najednou se začali modlit růženec. Nevěděl jsem, co to má znamenat. začali odříkávat *Zdravas Maria*, opakovali to desetkrát a potom znovu desetkrát... Hlavou mi začaly kroužit myšlenky a otázky: Do čeho jsem to vlastně vpadl? To nejsou narkomani, to je dům blázinec! Oni nejsou takoví jako já. Chtěl jsem odtud okamžitě utéct. Ale vedle mě byl ten hoch, »anděl strážný«. Celý čas byl se mnou. Když jsme šli spát, byl u mě, když jsem šel na toaletu, čekal na mě, když jsme pracovali, byl vedle mě; v noci, když jsem prožíval krizi narkotického hladu, chvíli mi bylo horko a pak jsem se třepal zimou, on byl u mne. To je vlastně role »anděla strážce«. Myslím, že kdyby se mnou někdo takový stále nebyl, nezbažil bych se závislosti. Víím, že díky Bohu jsem našel v *Cenacolo* »anděla«.

Ve Společenství jsem se ocitl v teplé náruči, v objetí rodiny. Dnes mohu s vírou prohlásit, že jsem zde našel náruč Boha Otce, který je Otcem nás všech. **Proto cítím, že nejen žiji – cítím, že jsem vstal z mrtvých! Cítím se znovuzrozený. Cítím zevnitř, že mám život.**

Po určité době pobytu už ti »anděl strážný« nešlape na paty jako v první dny. Pomalu se vrací důvěra. *Cenacolo* tě začíná krok za krokem pověřovat úkoly, nakonec ti svěří péči nad druhými.

Než jsem vstoupil do Společenství, vedl jsem život, který směřoval k sebezničení. Rostl jsem fyzicky, ale duševně jsem žil jen pro narkotika. Cítil jsem, že jsem byl dětinský. Úkoly, které mi svěřovali ve Společenství, byly pro mě velikým zážitkem, byly to první zralé úspěchy, první opravdové radosti. Tady se člověk učí životu a odpovědnosti. Po několika měsících se i ty staneš »andělem strážným« pro jiného hochu, a to je krásné. Staneš se »andělem strážným« pro někoho, kdo byl zničený narkotiky jako ty, kdo v noci nespí, tak jako tys nespál, který během dne při práci mluví co dvě minuty o drogách jako kdysi ty, kdo chce utéct, a ty ho musíš přesvědčit, aby zůstal – musíš být s ním. V uplynulém období jsem byl několikrát »andělem strážným«. Je to namáhavé, ale krásné. Stává se již po dvou týdnech nebo za měsíc či dva, že tvůj svěřenec začne lépe spát, lépe pracovat, nakonec uslyšíš, jak se modlí, jak odříkává *Zdravasy*, bez ohledu na to, jestli věří nebo ne. A jednoho dne se ti hoch podívá do očí a říká: *»Děkuji ti, žes mě tu zadržel! Děkuji ti, protože bez tebe bych tu nebyl, nevydržel bych to.«* Není na světě nic, čím bys mohl zaplatit za to *děkuji ti*. Není nic, co by to mohlo nahradit. Není takových peněz, kterými bys mohl zaplatit *děkuji ti* od člověka, který byl v poutech narkotik a začíná se z nich osvobozovat.

Myslím, že v tom spočívá krása Společenství. *Cenacolo* je škola života, jejímž prvním cílem je pomoc při setkání lidského srdce s Božím Srdcem. Ta krása spočívá v tom, že tě přijímají do náruče bez tvých zásluh. Nikdo se tě neptá, jestli máš v bance peníze, jestli jsi bílý nebo černý, co umíš, co jsi studoval...

V našem Společenství nikdo neplatí za pobyt, žijeme z milosti Prozřetelnosti. Společenství přijímá, pomáhá, zve, inspiruje, učí milovat. A to, co se naučíš a co se stane v tvém nitru, je něčím, co překračuje to, co si o sobě myslíme, když jsme sem přišli.

Nikdo z nás, bývalých narkomanů, neříká při příchodu: já věřím. Ale Společenství to ani nepožaduje, protože ono tě naučí modlit se. Následkem modlitby je víra. Tady se neříká: *»Věř, a potom se modli,«* ale *»Nejdříve se modli.«* Sestra Elvíra říká: *»Klekní a modli se, víra přijde potom.«* Neptá se, jestli miluješ, jen tě učí, jak být s Ježíšem. Pak se zrodí láska, skrze oběť. Společenství nevyučuje moudrými výklady, katechezemi, učí nejdříve příkladem života. Je pravda, že sestra Elvíra také učí v katechezích, ale ona nás učí modlitbě tím, že se sama modlí. Učí nás ohnout kolena, když si sama nejdříve klekne. Učí nás modlit se před Ježíšem, ale ona se modlí více než my, dříve než my, a potom spolu s námi. Sestra Elvíra s námi rozmlouvá příkladem svého života.

Život chlapců, kteří do Společenství vstoupili před námi, kteří jsou starší než my, se pro nás stává školou. Život, který se obrodil, musí toužit, aby obrodil druhého, znovu stvořil, miloval. A to je skutečně to nekrásnější, když můžeš druhému prokázat dobro. Dnes cítím, že mě Ježíš vzkřísil nejen fyzicky, ale způsobil, že z mrtvých vstalo moje srdce. Teď je to srdce, které touží milovat. I za to ustavičně děkuji Bohu, který je naším Otcem, děkuji, že mě stvořil a na moji životní cestu poslal sestru Elvíru.

Marco

Je náš osobní „svět“ obýván vzkříšeným Kristem?

Jak nepomyslet na slova Velipisně: „Hle, zima pominula, deště přešly, na zemi se objevují květy... hlas hrdličky je slyšet na našich rolích.“ Mariin hlas nám ohlašuje toto nové jaro. Kéž zní v našich srdcích, aby živil naši naději!

Maria je blízká každému z nás a svým zcela mateřským prostřednictvím nás vede k Ježíšovi. Ale my, v jakém světě jsme, v jakém světě žijeme? Chci říct, jakou představu máme o našem osobním „světě“? Je obýván vzkříšeným Kristem? Když ano, pak není uzavřeným systémem, v němž tytéž příčiny mají vždy tytéž účinky. Je to svět otevřený nebi, kde už není fatalita, kde Bůh může intervenovat

Kdo to vlastně dnes stojí v čele společnosti?

Německá ministryně pro rodinu Kristina Bergamnnová (SPD) prohlásila: *»V homosexuálních partnerstvích mohou děti vyrůstat stejně dobře jako v jiných rodinách.«* Napsala to ve svém pozdravu pro časopis homosexuálů. K tomu poznamenává Christa Mevesová ve svém komentáři:

Je to stejně udivující jako otřesné tvrzení od státní instituce, která nese odpovědnost za zájmy dětí. Proti jejím názorům, které odporují lidské přirozenosti, je třeba vznést velmi vážné námítky na základě hlubinně psychologicky ověřené zkušenosti.

Psychologie velmi jasně poznala, že pohlavní identita lidí se utváří v dětství podle matky a otce jakožto vzorů. Identifikace chlapce s otcem a dívky s matkou propůjčuje dítěti jistotu při přijímání své vrozené pohlavnosti. A na rodiči opač-

Poselství Královny míru

Drahé děti!

Radujte se se mnou v této době jara, kdy se celá příroda probouzí a vaše srdce si toužebně přejí změnu. Otevřete se, děti moje, a modlete se! Nezapomeňte, že já jsem s vámi a že si přejí věst vás všechny ke svému Synu, aby On vám daroval upřímnou lásku k Bohu a ke všemu tomu, co je od Něho.

Otevřete se modlitbě a prostě Boha o obrácení vašich srdcí. On vidí vše ostatní a postará se.

Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.

Medžugorje, 25. 4. 2002

v kterémkoliv okamžiku, vždyť Jemu nechybí moc dělat zázraky; On ví, co potřebujeme.

Ale k tomu je třeba vnímat božské Osoby a P. Marii jako skutečně živé v našem každodenním životě. Jak bychom se mohli s někým setkat, když s ním neudržíme důvěrný

vztah, protože si ho představujeme velmi daleko, někde v hloubi jeho nebe? Tato výzva naší Matky k obrácení má probudit naše srdce k modlitbě, jako se květy otvírají slunci.

Bratr Efraim k Poselství Královny míru 25. 4. 2002

ného pohlaví se připravuje jeho pozdější náklonnost k partnerovi druhého pohlaví. Tyto procesy mohou vyvolat významné nejistoty v duševně duchovní identifikaci s vlastním pohlavím a blokovat přirozenou náklonnost k druhému pohlaví, jestliže příslušné vzory scházejí nebo jsou odstraňující. U mnoha lidí se tento případ stupňuje v míře, v jaké je narušena přirozená struktura rodiny. Tak vznikají duševní nemoci, blokády ve vztahu k druhému pohlaví a pohlavní perverze. Tato situace, která tak vážně a nepříznivě ovlivňuje duševní zdraví dorůstající generace, nastává již v důsledku vysokého počtu rozvodů a střídání partnerů u rodičů. Jak nezodpovědné je to teprve v případech, kdy je tato situace navozena zcela plánovitě v nových tak zvaných »homosexuálních rodinách! Ale i když odhlédneme od ztížení pohlavní

identifikace: přirozený manželský pár se při výchově doplňuje na základně odlišných mozkových struktur obou pohlaví. Rozlišné dominance charakterů rodičů působí, že nepřevažují ani mateřské ani otcovské jednostrannosti a vytvářejí výchovné klima, které přinejmenším rodičovské jednostrannosti otupují. To si jednopohlavní »manželský pár« vůbec nemůže dovolit, a to tím spíše v těch případech, kdy homosexualita vznikla u těchto rodičů v důsledku chybných vlivů již v jejich dětství. Státně zavedené opatření, které vystavuje adoptivní děti, rozvodové sirotky a děti z umělých oplodnění životním formám, které ohrožují jejich normální vývoj, je naprosto nezodpovědné. To je zcela v protikladu k poslání ministerstva odpovědného za rodinu, mládež a duševní zdraví.

Kath-net
19. 4. 2002

Jdu k tobě (Jan 17,11)

Kristovo nanebevstoupení tvoří naplnění jeho božsko-lidského života na zemi. Doprovázen dušemi spravedlivých z předpekli vstoupil Ježíš do své nebeské slávy. Místo potupné koruny má nyní korunu slávy. Kříž se stal znamením královské důstojnosti. Jeho rány září jako slunce. Tak zasedl na nejvyšším trůně a má neomezenou vládcovskou moc. Zde se projevuje jako velekněz, který má svrchovaný soucit s našimi slabostmi, s nimiž se seznámil, ukazuje Otci své rány a přivádí ho tak k slitovnosti.

V nebi, místě našeho konečného určení, je život bez smrti, sláva bez zášti, bohatství bez ztráty, vláda bez námahy, vlastnictví bez starosti, poklad bez ohrožení. Ale to všechno je jen vedlejší. Co dělá nebe nebem, je **patření na Boha bez konce**. Jsme uchvázeni některou krásou zde na zemi. Ona však je jen Boží stopou, nic víc. Tam však budeš patřit na Nejvyššího tvář v tvář. Kdo to může pochopit? Opravdu, stojí to za tu námahu, abychom dosáhli nebe.

Nemáme nouzi o nová povolání

Interview se sestrou Nirmalou, hlavní představenou misionářek bliženské lásky

Sestra Nirmala je od roku 1997 nástupkyní Matky Terezy, jejíž proces blahorečení na diecézní úrovni byl již uzavřen.

Sestra Nirmala je představenou 4000 misionářek bliženské lásky, z nichž jen v samotné Kalkatě pracuje 200. Kongregace má ve světě 679 domů, z nichž 85 vzniklo po smrti matky Terezy.

Nová představená se narodila v roce 1934 v Ranchi v indickém státě Bihar a je nepálského původu. Ve věku 24 let slyšela poprvé matku Terezu. Po osobním setkání se zakladatelkou řádu pomalu rostlo její rozhodnutí přestoupit od hinduismu ke křesťanství. Jako diplomovaná politoložka pracovala před vstupem do řádu několik let jako advokátka. Jako řádová sestra sloužila nejdříve v Panamě a později na různých místech v Evropě a nakonec ve Washingtonu.

Dům misionářek bliženské lásky se nachází v jedné malé uličce, která ústí do nejrušnější ulice. Ustavičný pouliční hluk jako by byl umlčen nějakou kouzelnou rukou před bílým mramorem hrobu Matky Terezy.

Hrob zdobí květiny, stále hořící lampa a velký mramorový růženec. Epitaf zní: »Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás«.

»Je ustavičně s námi, přirozeně v duchovním smyslu, jen se přestěhovala ze země do nebe«, tak to vyjadřuje sestra Nirmala.

Otázka: Co se od smrti Matky Terezy změnilo?

Sestra Nirmala: Milost Boží je nadále s námi, Bůh stojí při nás a jeho milost nás chrání.

Otázka: Nechybí vám povolání?

Sestra Nirmala: Naopak, nemáme naprosto žádnou nouzi o nová povolání. Ale přesto prosíme a modlíme se, aby byla stále početnější.

Otázka: Co můžeme udělat, abychom vám pomáhali při vaší činnosti pro chudé?

Sestra Nirmala: Zde chybí lidem skutečně vše, ale my neprosíme dobrodince o nic, protože víme, že spontánně a velkodušně dávají všechno, co mohou. Bůh umí pohnout lidská srdce a my vidíme plody, které to přináší.

Otázka: V některých západních zemích jsou s povoláními problémy. Proč tomu tak je?

Sestra Nirmala: V některých těchto zemích silně poklesla porodnost a chybí zde rodiny, které zprostředkují určité hodnoty. Povolání vznikají doma, ale na Západě je mnoho rodin narušeno.

Otázka: Je tomu v Indii jinak?

Sestra Nirmala: Indické rodiny jsou právě více pospolu.

Otázka: Jak mohou lidé dobré vůle reagovat v této době poznamenané násilím, válkami a velkými mezinárodními krizemi?

Sestra Nirmala: Tak, že se více modlí, více milují a více se učí respektovat práva druhých.

Podle -zenit-

Život Kristův (74)

LXXIV. První znamení plodnosti

Kristovy vykupitelské smrti

1) Evangelista Marek, když popisuje Ježíšovu smrt, tvrdí, že setník, který stál pod křížem a který Ho viděl naposledy vydechnout oním neopakovatelným způsobem, pravil: *Tento člověk byl opravdu Syn Boží* (Mk 15,39). To znamená, že v onom okamžiku měl onen římský setník jasnou intuici ohledně Kristova tajemství, jakýsi prvotní vjem základní pravdy víry. Onen setník jistě předtím slyšel nadávky a urážky adresované Ježíšovi jeho protivníky a zejména posměch spojený s titulem Syn Boží, který na sebe vztahoval Ten, který nyní visel na kříži, z něhož nemohl sestoupit, a nemohl učinit rovněž nic pro to, aby se zachránil. Když hleděl na ukřižovaného Krista pronikavěji možná již v průběhu předsmrtného zápasu, a jistě pozorněji a pronikavěji v okamžiku jeho smrti, možná se při tom setkal s Ježíšovým pohledem, tak tedy po tom všem tento setník pocítil, že Ježíš má pravdu. Ano, Ježíš je člověk, vždyť umírá, ale je v Něm cosi mnohem většího než pouhé lidství, je to člověk, který je – jak On sám řekl – pravým Božím Synem. Onen způsob přijímání utrpení a smrti, ono odezdání ducha do rukou Boha Otce, ono evidentní sebedarování a sebezmaření kvůli tomu nejvyššímu cíli, jemuž zasvětil celý svůj život, to vše tajuplně působí na zmíněného vojáka, který dospěl na Kalvárii po dlouhé a dobrodružné cestě vojenského života i po dlouhém duchovním hledání, jak si někteří spisovatelé představovali, a který jistým způsobem může představovat každého pohana hledajícího nějakého Božího svědka a zjevitele pravého Boha.

2) Jedná se rozhodně o pozoruhodnou epizodu i proto, že v tom okamžiku Ježíšovi učedníci byli plni strachu a projevila se slabost jejich víry (srov.

Mk 14,50; Jan 16,32). Setínik naproti tomu právě v oné hodině představuje prvotinu pohanů, kteří se zanedlouho budou snažit o to, aby byli přijati mezi učedníky onoho člověka, v němž – zejména po jeho vzkříšení – uznají Božího Syna, jak to dokládá kniha Skutků. Setínik z Kalvárie nečeká na vzkříšení, postučuje mu Ježíšova smrt, jeho slova, jeho pohled, aby tak dospěl k vyjádření svého úkonu víry. Jak by bylo možno nevidět v tom zášah Boží milosti, kterou obdržel onen voják od Krista Spasitele v okamžiku dokonání jeho oběti? Setínik pak ze své strany měl nezbytnou dispozici k přijetí milosti víry: Jedná se o objektivitu, která je vlastně jakousi první podobou věrnosti. Hleděl a viděl, nechal se přemoci realitou události, a právě proto je s to uvěřit. Nepropočítával si výhody vyplývající z toho, že by stál na straně synedria, ani se nenechal zastrašit jako Pilát (srov. Jan 19,8). Hleděl na osoby a na události a jako nestranný svědek asistoval Ježíšově smrti. Jeho duše přitom byla čistá a otevřená pravdě. Proto byl jakoby zasažen silou pravdy, a uvěřil. Rovněž neváhal prohlásit, že tento člověk byl Boží Syn. Tak se stal vlastně prvním svědkem Vykoupení, k němuž došlo.

3) Další znamení zapsal evangelista Jan, který nás zpravuje o tom, že: *... jeden z vojáků mu kopím probodl bok a hned vyšla krev a voda* (Jan 19,34). Nezapomínejme, že Ježíš byl již mrtev. Zemřel dříve než dva zločinci, kteří byli ukřižováni spolu s Ním. To dokládá intenzitu jeho utrpení. Rána kopím proto není další formou Ježíšova utrpení, nýbrž slouží spíše jako znamení totálního sebedarování. Je to znamení vepsané do Kristova těla ranou kopí v boku. Lze dokonce říci, že otevření Ježíšova srdce je symbolickým projevem

té lásky, díky níž Ježíš dal, stále dává a bude i nadále dávat lidstvu všechno.

4) Z oné rány v boku a v srdci vyprýštila krev a voda. Tuto skutečnost lze vysvětlovat fyziologicky. Ovšem evangelista uvádí tuto událost právě pro její symbolickou vypovídací hodnotu, je to znamení a zvěst o plodnosti oběti. Evangelista přikládá této události a její vypovídací hodnotě velmi velký význam, protože ihned po popisu skutečnosti dodává: *Ten, který to viděl, vydává o tom svědectví a jeho svědectví je pravdivé. On ví, že mluví pravdu, abyste i vy věřili* (Jan 19,35). Jan se tedy odvolává na přímé svědectví, které činí on sám, aby tak podtrhl, že se jedná o událost s velkou vypovídací symbolickou hodnotou pokud jde o motivy a účinky Kristovy oběti.

5) Evangelista tedy uznává, že v této události došlo k naplnění toho, co bylo předpovězeno ve dvou prorockých výroci. První se týká velikonočního beránka židovských Velikonoc, jemuž nesmí být zlomena žádná kost (srov. Ex 12,46; Nm 9,12; srov. Žl 34,21). Pro evangelistu je tedy ukřižovaný Kristus velikonočním beránkem, „vykrváčený beránek“, jak ho označuje svatá Kateřina Sienská, beránek nové smlouvy, který byl předznačen paschou ve Starém zákoně, je „účinným znamením“ nového osvobození nejen Izraele, ale také celého lidstva z otroctví hříchu.

6) Další biblická citace na tomto místě Janova evangelia je nejasným výrokem připisovaným proroku Zachariášovi, který tvrdí: *Budou vzhlížet ke mně, kterého probodli* (Zach 12,10). Proroctví se vztahuje na osvobození Jeruzaléma a Judeje nějakým králem, kvůli jehož příchodu národ uznává vlastní provinilost a nařiká nad tím, jehož probodla, jako se nařiká nad jediným ztraceným synem. Evangelista aplikuje tento výrok na Ježíše ukřižovaného a probodeného, jehož nyní nazývá ve světle lásky. Po hněvivých pohledech nepřátel následují po-

hledy kontemplativní a naplněné láskou těch, kdo se obracejí. Tato možná interpretace slouží k porozumění prorocko-teologického hlediska, z něhož evangelista nahlíží historii, jejíž další běh vnímá od otevřeného Ježíšova srdce.

7) Krev a voda byly v dějinách teologie a spirituality interpretovány rozličnými způsoby. V Janově evangelium lze postihnout poměr mezi vodou, která prýštila z Ježíšova boku, a Ježíšovou výzvou při Slavnosti stánků: *Kdo žízní, ať přijde ke mně a pije, ten, kdo ve mě věří. Jak říká Písmo, potěčou proudy vod z jeho nitra* (Jan 7,37-38; srov. 4,10-14; Zj 22,1). Evangelista ihned podotýká, že Ježíš měl na mysli Ducha, jehož měli obdržet věřící v Krista (srov. Jan 7,39). Někteří autoři interpretovali krev jako symbol odpuštění hříchů prostřednictvím vykupitelské oběti a vodu jako symbol očistění. Jiní autoři dávali krev do vztahu k eucharistii a vodu do spojitosti se svátostí křtu. Evangelista nezanechal dostatečně jasné indikace pro jednoznačnou interpretaci. Zdá se však, že jistá indikace významu krve a vody prýštilcí z Ježíšova probodeného boku se v jeho textu přece jenom nachází: Jedná se o vylití milosti pocházející z oběti, jak to on sám hned na počátku svého evangelia říká o vtěleném Slovu: *Všichni jsme dostali z jeho plnosti, a to milost za milostí* (Jan 1,16).

8) Na závěr si přejeme upozornit na to, že svědectví milovaného učedníka nabude svého plného významu, když si uvědomíme, že tento učedník položil svoji hlavu na Ježíšovu hrud' v průběhu Poslední večeře. Nyní viděl tuto hrud' probodenou, proto také pocítoval nutnost podtrhnout tento symbol bezvýhradné lásky, kterou odkryl v onom srdci, a tak zve čtenáře svého evangelia i všechny křesťany, aby nazírali ono srdce, které milovalo lidi až do té míry, že přineslo sebe samo v oběť.

Překlad doc. Ctirad Václav Pospíšil Th.D. OFM

Skutečná tvář otce Pia (19)

»Spíše byste mi, doktore, musel odpovědět: proč bych je měl mít jinde a ne tady?«

Vidíme, a budeme to konstatovat ještě častěji, že P. Pio má smysl pro humor a nezůstává dlužen odpověď. Nechejme ho tedy v rukou odborníků a naslouchejme jeho duši.

V roce 1914 ve věku 27 let byl již duchovním vůdcem. Je sotva čtyři roky knězem a vede již nikoliv obyčejné »zbožné«, nýbrž elitu. Při svém ohnivém temperamentu nepřipouští ani přehánění, ani kompromisy. Sleduje své duchovní ovečky se svatou horlivostí jako pastýřský pes, který přivádí zpět stádo k svému pánu, při čemž v případě potřeby i zuby vycení. Jen si poslechněme:

»Pokoj, milosrdenství a milost ať jsou stále s Vámi a se všemi, kteří správně milují Krista. Amen.

Nedávno jsem Vám napsal, ale dodnes jsem neobdržel odpověď. Jak se Vám daří? Protože znám Vaši horlivost a Vaši mimořádnou zdvořilost, musím si dělat kvůli Vašemu mlčení velké starosti.

Chci doufat, že nekonečné Milosrdenství mi brzy prokáže milost uslyšet, že to byla pouze Vaše práce, která Vám zabránila, abyste mi napsala, a že jen z toho důvodu jste zapomněla na toho, který se za Vás ustavičně modlí a doporučuje nebeskému Otci celou Vaši rodinu a především vše, co se týká Vaší milé Gioviny, do jejichž modliteb se poroučím stejně jako do Rozinových a Vašich.

Ujistili mě, že se Vám vede lépe, a nebudu Vám zatajovat, že mám z toho radost. Ale protože jsem stále bez Vašich zpráv, jsem velmi znepokojen a obávám se, že mě tentokrát špatně informovali...

Obávám se, že by Vaše dlouhé mlčení mohla být léčka Nepřítele. Chraňte se před jeho úskoky a neposlouchejte ho!

A nepokládejte to za obtěžování, když Vám prokazují tolik láskyplné starostlivosti a tak mi záleží na Vaší spáse. Myslete na to, že jsem Vás zasvětil jako Ježíšovu nevěstu. Proto Vás tak horlivě střežím před případy, které by Vám mohli jiní nastrojiti! Myslete kvůli nebi na to, že jsem převzal přísnou povinnost bdít ustavičně nad Vámi, že jsem zavázán ve svém svědomí chránit Vás před každým morovým dechem, abyste jednoho dne jako zcela čistá panna mohla být přivedena k božskému ženichovi, který Vás bude požadovat z mé ruky. Běda mi, kdybych nesplnil takovou povinnost! Zapřísahám Vás při Ježíšově mírnosti a lásce Božího milosrdenství, abyste neochladla na cestě dobra a nikdy nezanedbávala mé rady. Nedopusťte pro Boží lásku, aby byla pro Vás neplodná Pánova milost, která Vám byla v plnosti udělena skrze svátosti. Buďte bdělá a neotáčejte se zpět. Pokuste se stále pokračovat v lásce. Pozvedněte své srdce ve velké důvěře, abyste přijala dary, které Vám chce vlít Duch Svátý. Žijeme v době setby: jestliže chceme sklízet, nemusíme v první řadě mnoho zasít, ale znamená to, že musíme vložit semeno do dobré půdy. Zaseli jsme už mnoho, ale to nestačí, chceme-li se radovat v době žni. Zasevme stále dobré semeno, aniž bychom se něčím nechali znechutit. Až tato zrna v teple vyklíčí, musíme pečlivě bdít nad tím, aby je neudusil plevel.«

Máme zde celý program duchovního života navržený mistrovskou rukou. Mladý mnich mluví nejen z celého srdce, nýbrž umí také precizovat své rady a přizpůsobit je konkrétním případům, do kterých vidí s obdivuhodnou jasností. Nacházíme tak u P. Pia dar rozlišování duchů, mimořádně jemné bezprostřední poznání, jemnocit, smysl pro odpovědnost a onen

dech svatě něžnosti, který vyzáří z každého řádku. To jsou vlastnosti duchovního vůdce, které propůjčují otci Piovi mimořádnou moc nad dušemi. Již od svých prvních dopisů se osvědčuje jako vynikající duchovní vůdce.

V těch zvláštních případech, o kterých víme jen málo, projevují se velké rysy některých základních principů, které jsou charakteristické pro duchovní postoj P. Pia. Pokusme se je vystihnout a ilustrovat citáty:

Se svým otcem a zakladatelem řádu Františkem z Assisi převádí všechno na lásku, která je *svorník dokonalosti*. Protože »Bůh je láska, a kdo žije v lásce, žije v Bohu«. Naopak, »selhat v lásce znamená zranit Boha ve zřítelnici jeho oka«. A jako by toto srovnání nebylo ještě dost silné, P. Pio připojuje: »Pochybit v lásce znamená prohřešit se proti přirozenosti.«

Lásku však je třeba dokázat. Jak? Důvěrou k tomu, koho milujeme. Čím více milujeme, tím více se odevzdáváme. Bůh, první mezi milovanými, nás vystavuje zkoušce, abychom mohli svou lásku osvědčit.

»Nejkrásnější akt víry vyzkoušíme z našich rtů v noci, ve které prožíváme sebeobětování a utrpení v největším a nelítostném zápase o dobro; tento akt protíná temnotu tvé duše jako

blesk a nese tě bouří až k srdci tvého Boha.«

Neboť – i když nejvíce běsní nepohoda – »Vaše duše spočívá v náručí božského Ženicha jako děťátko v náručí matky. Nemějte proto strach a spěte klidně v pevné jistotě, že Vás Pán vede k tomu, co je pro Vás nejlepší.« A dodává: »Nemyslete si, že mluvím jen tak do větru nebo že s Vámi chci jednat v bavlnce: Ne, ne, to je ryzí pravda.«

Tedy: Když se »Ježíš ohlásí, děkujte mu; a když se skryje, děkujte mu stejně. Všechno je hra lásky: Tutto è scherzo d'amore«.

A právě se svými přáteli jedná Bůh nejtvrději. Především se skrývá. A pak se jim zjevuje v blescích a v temnotách Sinaje.

»Nyní jsi v hořícím keři. On plápolá, vzduch je plný těžkých mraků, duch nic nevidí a ničemu již nerozumí. Ale Bůh hovoří, přítomný v duši, která naslouchá, rozumí, miluje a trne hrůzou.«

Se všemi velkými mystiky, kteří jsou věrní podání sv. Pavla a Písma svatého, vidí P. Pio člověka jako bytost sestávající ze tří částí, těla, duše a ducha. Pokud duch svým vrcholem nebo nejjemnější špičkou vůle souhlasí s Bohem, nic není ztraceno, naopak, všechno je získáno.

»Chtít milovat znamená již milovat. A kdo vložil tuto touhu do tvého srdce? Můžeme uskuťnit třeba to nejmenší svaté přání bez milosti? Sám Bůh vstoupil tam, kde se nachází touha milovat ho.«

Tedy: »I když se do světa vrátí to nejhorší, ať jsou všechny věci ponořeny do temnot, všechno jedno! Uprostřed hromobití a bouřkových mraků je Bůh s tebou. Když bydlí v temnotách Sinaje, uprostřed blesků, mraků a dunících hromů, můžeme být nespokojeni, když jsme s ním?« Nebo jinak řečeno: můžeme dávat přednost darům před tím, koho nade vše milujeme?

(Pokračování)

Liturgická čtení

Sv. Jan Nepomucký pomáhá i dnes

Dostala jsem soudní výpověď z malého bytu ve starém domě s tím, že nemám právo tam bydlet: dekret, který mám, nový majitel neuznává. Bydlím tam 25 let bez problémů a nevěděla jsem, co si počít. Právním věcem nerozumím a soud se blíží.

Vzpomněla jsem si na sv. Jana Nepomuckého. Byl to vzdělaný kněz a právník (studoval práva v Padově) a je o něm známo, že rád lidem pomáhal. Prosila jsem ho plná důvěry, aby se za mne u Boha přimluvil a aby mě u soudu sám zastoupil, že právníka žádného nemám, ani peníze, abych si to mohla dovolit. U jeho hrobu v pražské katedrále po ranní mši sv. jsem ho denně prosila o přimluvu a o pomoc.

Obvodní soud rozhodl v můj prospěch. Jenže pán a právník, zastupující majitele domu se odvolali k soudu městskému. To už do toho vstoupil i můj bratr s tím, že k městskému soudu bez právníka jít nemohu, a nabídl se, že tuto osobu vyhledá a zaplatí. U městského soudu to však nedopadlo dobře. Dvě, tři otázky soudkyně, která ani nečekala až budou zodpovězeny, a během několika minut bylo jednání skončeno.

Přesto jsem neztrácela důvěru, chodila děkovat za dosavadní pomoc a prosit o další, neměla Pán jiné záměry. Můj právník podal u Nejvyššího soudu ještě tzv. dovolání. A tato instance byla na mé straně. Městský soud dostal příkaz věc znovu prošetřit. Už tam byl jiný soudce a tentokrát to dopadlo v můj prospěch. Chodila jsem děkovat a prosit dál, protože druhé straně nestačilo ani toto a též podala dovolání. Nevím, jak se mohlo stát, že toto dovolání podali o celý měsíc později, než měli, a tak, aniž chtěli, celý případ sami uzavřeli.

Bůh má opravdu smysl pro humor...

Dále však děkuji a prosím o ochranu, protože lidská zloba, chamtivost a zášť nezná mezí. Ublíživání, šikanování, zastrašování a trápení všeho druhu totiž trvalo deset let, z toho jen soudy tři a půl roku.

Věřím ve společenství svatých: díky Bohu za tento dar a zároveň poděkování sv. Janu Nepomuckému za jeho přimluvu a pomoc v mé veliké tísní.

B. P.

POUTNÍ BAZILIKA SV. VAVŘINCE A SV. ZDISLAVY V JABLONĚM V PODJEŠTĚDÍ Významné poutní aktivity v 750. roce úmrtí sv. Zdislavy

Sobota 11. května - za dobré matky v našem národě - diecézní centrum pro rodinu Praha ● sobota 25. května - hlavní pouť ● neděle 2. června - diecézní centrum pro mládež Litoměřice ● sobota 8. června - pouť České katolické charity ● sobota 15. června - pouť řádových sester ● neděle 30. června - pouť k „Perle české šlechty“ ● sobota 27. července - za obnovu rodin - Centrum pro rodinu při ČBK ● neděle 4. srpna - výročí posvěcení baziliky (1729) ● neděle 4. srpna pouť sudetských Němců ● neděle 11. srpna - pouť ke cti patrona farnosti sv. jáhna Vavřince ● sobota 31. srpna - ministrantská pouť ● neděle 1. září - Česko-německá pouť pedagogů ● neděle 29. září - pouť lékařů a zdravotního personálu ● neděle 6. října - růžencová slavnost.

Hlavní pouť se bude konat 25. května. Bohoslužby budou v 6.00, 8.00, 9.30, 11.00 a 14.00 hodin. Hlavním celebrantem v 11 hodin bude vídeňský arcibiskup Christoph kardinál Schönborn OP.

Pravidelné bohoslužby v bazilice: Pracovní dny v 18.00 hodin ● soboty, neděle a svátky v 9.30 a v 11.00 hodin ● každou první neděli v měsíci v 11 hodin mše sv. v německém jazyku.

Srdečně zveme na **PRVNÍ SOBOTY NA KLOKOTECH** (Tábor) v roce 2002 (kromě června). Program od 14 hod. V červnu zveme na druhou sobotu (Neposkvrněného Srdce P. Marie).

Farnost Nejsvětějšího Srdce Páně Praha 3 - Královské Vinohrady vás zve na Koncert při příležitosti 70. výročí posvěcení kostela v neděli 12. května 2002 od 15 hod. v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně na náměstí Jiřího z Poděbrad (metro A). Účinkují: Pavla Kšicová, Josef Kšica, Přemysl Kšica, Dana Mimrová, Lucie Sedláková - Hůlová, Martin Sedlák.

Neděle 12. 5. - 7. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 1,12-14

Ž 27(26),1.4.7-8a

Odp.: 13 (*Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých!* Nebo: *Aleluja.*)

2.čt.: 1 Petr 4,13-16

Ev.: Jan 17,1-11a

Pondělí 13. 5. - ferie

(v pražské arcidiecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Sk 19,1-8

Ž 68(67),2-3.4-5ac.6-7ab

Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 16,29-33

Úterý 14. 5. - svátek sv. Matěje

1. čt.: Sk 1,15-17.20-26

Ž 113(112),1-2.3-4.5-6.7-8

Odp.: 8 (*Pán ho posadil vedle knížat svého lidu.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 15,9-17

Středa 15. 5. - ferie

1. čt.: Sk 20,28-38

Ž 68(67),29-30.33-35a.35b-36c

Odp.: 33a (*Pozemské říše, zpívejte Bohu.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 17,11b-19

Čtvrtek 16. 5. - svátek sv. Jana Nepomuckého

1. čt.: Řim 8,31b-39

Ž 69(68),5ab.7ac+8.15bc+31

Odp.: 14c (*Vyslyš mě, Bože, ve své veliké lásce!* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mt 10,17-22

Pátek 17. 5. - ferie

1. čt.: Sk 25,13b-21

Ž 103(102),1-2.11-12.19-20ab

Odp.: 19a (*Hospodin si zřídil na nebi trůn.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 21,15-19

Sobota 18. 5. - nez. pam. sv. Jana I.

1. čt.: Sk 28,16-20.30-31

Ž 11(10),4.5+7

Odp.: srov. 7b (*Zbožní uzří tvou tvář, Hospodine.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 21,20-25

večer: vigilie slavnosti Seslání Ducha Sv.

1. čt.: Gn 11,1-9 nebo Ex 19,3-8a.16-20b nebo Ez 37,1-14 nebo Jl 3,1-5

Ž 104(103),1-2a.24+35c.27-28.29bc-30

Odp.: srov. 30 (*Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země.* Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Řim 8,22-27

Ev.: Jan 7,37-39

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 12. 5.	PO 13. 5.	ÚT 14. 5.	ST 15. 5.	ČT 16. 5.	PÁ 17. 5.	SO 18. 5.
Antifona	642	642	1673	642	1708	642	642
Žalm	783	783	786	783	786	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	642	642	1365	642	1367	642	642
Antifony	654	1046	1674	1076	1368	1107	1123
Žalmy	1030	1046	813	1076	813	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	654	658	1674	664	1368	670	673
Antifona k Zach. kantiku	654	658	1365	664	1369	670	674
Prosby	655	658	1675	664	1711	671	674
Záv. modlitba	655	659	1366	665	1369	671	1372
Modlitba během dne:							
Hymnus	643	643	643	643	643	643	643
Antifony	643	643	643	643	643	643	643
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	655	659	1676	665	1713	671	674
Záv. modlitba	655	659	1366	665	1369	671	674
Nešpory:							
Hymnus	641	641	641	1366	641	1369	641
Antifony	652	652	1056	1678	1087	1371	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1678	1087	1715	1118
Kr. čtení a zpěv	652	656	660	1680	666	1371	672
Ant. ke kant. P. M.	653	657	660	1367	666	1371	673
Prosby	653	657	660	1681	666	1718	673
Záv. modlitba	655	655	659	1366	665	1369	671
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

MCM s. r. o. nabízí...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 068/550 04 31, fax: 068/522 28 03

Petr Šikula: KDYŽ NEVÍŠ, TAK SE ZEPTEJ

Redakčně upravený výběr 200 otázek a odpovědí, které byly na stránkách www.katolik.cz zveřejněny od března do prosince roku 2001. P. Petr Šikula odpovídá stručně a jasně na základě učení církve, nenechává nikoho na pochybách, jaká je pravda, která se dnes tak těžko hledá.

Cesta, brož., 162x154 mm, 204 stran, 135 Kč

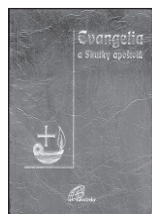
náš vztah s druhým člověkem stal vztahem obohacujícím a harmonickým. Smyslem knihy není upozornit na všechny nesprávné významy a interpretace slova láska, ale spíše se zaměřit na konkrétní projevy lásky, nezbytné pro naše emocionální zdraví.

Návrat domů, brož., zúž. A5, 140 stran, 169 Kč

James A. Feehan: BŮH UKRYTÝ V PŘÍBĚZÍCH

Sbírka drobných příběhů, u kterých si čtenář nejen odpočine, ale zároveň může poodhalit roušku životní moudrosti, jak ji nahlíží J. A. Feehan.

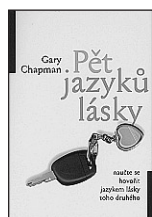
*Karmelitánské nakladatelství, brož.,
118x162 mm, 132 stran, 95 Kč*

EVANGELIA A SKUTKY APOŠTOLŮ

Text užívaný v českých liturgických knihách, přeložený z řečtiny se stálým zřetelem k Nové Vulgátě. Vydání je doplněno o přehled evangelii v průběhu liturgického roku a o mapky Palestiny a Jeruzaléma v době Ježíšově a mapky misijních cest apoštola Pavla. Vychází s církevním schválením.

Paulinky, brož., A6, 416 stran, 120 Kč

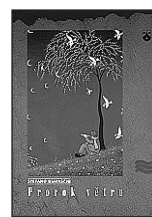
Gary Chapman: PĚT JAZYKŮ LÁSKY

Práce G. Chapmana je určena těm, kdo chtějí ve svém manželství prožít skutečné naplnění a hluboké porozumění. Autor provází čtenáře pěti základními jazyky lásky, které jsou klíčovými pro to, aby se

Stefano Biavaschi: Prorok Větru

Příběh proroka Nátana, který se dotýká nehlubšího smyslu života a vrhá světlo na skutečnosti, které každý den prožíváme ve svém nitru. Jeho básnicko-prorocký jazyk pozvedá člověka ke kontemplativnímu pohledu na věci, protože „veškeré světlo myslí prochází srdcem“.

*Karmelitánské nakladatelství, brož.,
118x162 mm, 106 stran, 85 Kč*

**UPOZORŇUJEME NA INTERNETOVÉ STRÁNKY NAŠEHO NAKLADATELSTVÍ:
WWW.MATICECM.CZ
ZDE SI TAKÉ MŮŽETE OBJEDNAT NÁMI VYDANÉ TITULY**

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potřebným v nich nejsou bindy v oblasti víry a mravy. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzercie: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.